

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Ivo Pospíšila (soudce zpravodaj) a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra České republiky**, IČO: 47114304, se sídlem Vinohradská 2577/178, Vinohrady, 130 00 Praha 3, zastoupena JUDr. Petrem Šustkem, Ph.D., advokátem se sídlem Veleslavínova 59/3, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 68 Praha 6 - Bubeneč, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Společnost pro eHealth databáze, a.s.**, IČO: 26433109, se sídlem Českomoravská 2408/1a, Libeň, 190 00 Praha 9, zastoupena JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 3. 2015, č. j. PV 2002-2460/D008227/2014/ÚPV, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 100/2015 - 62,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 100/2015 – 62, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Žalobkyně podala dne 24. 1. 2013 podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „patentový zákon“), návrh na zrušení patentu č. 297879 s názvem „Způsob shromažďování, evidence a zpřístupnění informací o zdravotní péči a jejích výsledcích a jeho použití“, který byl udělen na základě přihlášky ze dne 16. 7. 2002 (dále jen „napadený patent“), ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Návrh zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 12. 2013, sp. zn. PV 2002-2460, č. j. PV 2002-2460/D005675/2013/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Rozklad žalobkyně zamítl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 3. 3. 2015, č. j. PV 2002-2460/D008227/2014/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Rozsudkem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 A 100/2015 - 62 (dále jen „napadený rozsudek“), městský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Za rozhodnou otázku v dané věci označil, zda napadený patent nebyl udělen pro předmět (resp. činnost), který je z patentovatelnosti vyloučen. Jelikož charakter předmětu napadeného patentu přinejmenším zčásti spadá do předmětů a činností netechnické povahy, jež za vynálezy považovat nelze, byly správní orgány povinny nejprve jednoznačně objasnit, zda nebyla vyloučena jeho patentovatelnost. Správní orgány se však v rozhodnutích v podstatě omezily pouze na konstatování, že přítomnost technického znaku v napadeném patentu jeho patentovatelnost umožňuje. Akceptací takového postupu by bylo možné patentovat čistě netechnické předměty či činnosti pouze za pomoci toho, že by přihlašovatel připojil k takovému předmětu či činnosti nějaký technický znak, ať již jakkoli primitivní. Jelikož správní orgány nepředestřely žádná obecná ucelená východiska, z nichž vycházely při posuzování podmínek patentovatelnosti předmětů či činností majících částečně netechnickou povahu, zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Správní orgány dále nevysvětlily, v čem přesně napadený patent představoval přínos k dosavadnímu stavu techniky. Příslušný technický problém žalovaný v rozhodnutí nijak neidentifikoval. Tím byla ztížena procesní pozice žalobkyně, pro kterou bylo obtížné technický problém identifikovat a předložit odpovídající důkazy ohledně nedostatku podmínek patentovatelnosti. Správní orgány přitom založily svá rozhodnutí právě na tom, že žalobkyně neprokázala, že tyto podmínky nebyly dány. Řízení o zrušení patentu však není striktně návrhovým řízením. Správním orgánům nic nebránilo v tom, aby přihlédly k obecně známým skutečnostem, na které žalobkyně poukazovala (fungování některých obecně známých komunikačních systémů). Požadavek, aby tyto skutečnosti žalobkyně prokazovala, je nepřijatelně formalistický. Podle městského soudu správní orgány přezkoumatelně neodůvodnily, v čem napadený patent představuje vynález. Závěrem poukázal na to, že stav techniky nebyl přesvědčivě popsán ani v přihlášce patentu. Negativní jevy, na něž měl předmět patentu reagovat (tj. nedostatečně optimalizovaný způsob předávání informací mezi subjekty systému poskytování zdravotní péče), totiž prima facie neměly příčinu v neuspokojivém či v nedostatečném stavu techniky, ale spíše v administrativním (organizačním) zabezpečení českého zdravotnictví. Jelikož vytýkané vady vykazovalo nejen rozhodnutí předsedy žalovaného, ale i orgánu prvního stupně, přistoupil městský soud i k jeho zrušení.

II. Obsah kasační stížnosti a další podání účastníků řízení

[4] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) napadla v záhlaví označený rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou dle svých slov opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[5] Stěžovatelka považuje závěry žalovaného za srozumitelné a přezkoumatelné. Poukazuje na to, že městský soud s jeho důvody obsáhle polemizuje. Zrušil-li proto dané rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, je jeho rozsudek vnitřně rozporný, tj. nepřezkoumatelný. Stejnou vadu způsobuje i skutečnost, že soud se obsáhle zabýval otázkami patentovatelnosti předmětného řešení, přestože žalovanému vytkl, že se jimi nezabýval vůbec, resp. nedostatečně.

[6] Není správný závěr městského soudu, že řízení o zrušení patentu není striktně návrhovým řízením a správní orgán mohl zrušit patent z úřední povinnosti. Soud pochybil, když přezkoumal rozhodnutí vydané ve sporném řízení, jako by se jednalo o řízení nesporné. Dle § 141 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tížilo žalobkyni břemeno tvrzení i důkazní. Pokud by důkazy obstarával žalovaný, porušil by princip rovnosti stran. Žalobkyně neprokázala, že by chráněné řešení spadalo do výluk patentovatelnosti nebo bylo součástí stavu techniky. Za této situace nelze žalovanému vytýkat, že nedostatečně zjistil skutkový stav. Nebylo jeho povinností vyhledávat důkazy namísto žalobkyně.

[7] Posouzení technické či netechnické povahy vynálezu, jeho patentovatelnosti a stavu techniky je skutková a odborná otázka patřící do výlučné pravomoci žalovaného. Správní soud není povolán k věcnému přezkumu těchto otázek. Městský soud postupoval nesprávně a dospěl ke zcela chybným závěrům. Uvedená otázka je totiž zcela závislá na provedených důkazech, přičemž žalovaný byl vázán důkazy navrženými žalobkyní. Řízení o zrušení patentu neslouží k opakování registračního řízení, ale ke kontrole, zda námitky navrhovatele nejsou v rozporu s jeho závěry. Žalovaný není povinen sám aktivně vyhledávat námitky a důkazy proti svému registračnímu rozhodnutí. Závěr městského soudu, že žalovaný je povinen v jakémkoliv řízení přezkoumávat, zda byl patent zapsán důvodně bez ohledu na vznesené námitky, je značně extenzivní. Ve své podstatě po žalovaném požaduje provedení řízení o negativním důkazu, tj. že nikde a nikdy nebylo publikováno a využíváno technické řešení, které je předmětem přihlášky patentu. To je objektivně nesplnitelné.

[8] Závěr o nepatentovatelnosti předmětného řešení nelze dovodit z názvu patentu ani z diagramu znázorňujícího blokové schéma jakožto zobecnění podstaty vynálezu ani z toho, že se předmětný patent týká využívání technického řešení činností, které jsou samy nepatentovatelné. Soud navíc závěr o nepatentovatelnosti dovodil přesto, že konstatoval nedostatečně zjištěný skutkový stav. Důkazy o nepatentovatelnosti předloženy nebyly, ale soud učinil závěr o výsledku dokazování. I pokud by obstál jeho závěr, že patentové řešení částečně spadalo pod výluky z patentovatelnosti, není to dostatečné pro zrušení rozhodnutí žalovaného. K tomu by bylo nezbytné prokázat, že patentové řešení spadá do dané výluky celé.

[9] Městský soud nesprávně interpretuje podstatu vynálezu, když zcela opomíjí předvýznakovou část nároku 1. Ze znaků význakové a předvýznakové části nároku 1 je zřejmé, že předmětem vynálezu je způsob zpracování informací na specializovaném počítačovém, resp. síťovém hardware. Nelze souhlasit ani se závěrem, že nebyl vysvětlen technický přínos. Identifikace technického problému je uvedena v patentové listině a v popisu vynálezu. Soud rovněž nesprávně uložil žalovanému, aby přihlédl k obecně

známým skutečností. Tyto námitky žalobkyně byly zcela nekonkrétní, navíc je bylo nutné posuzovat optikou roku 2002. Je irelevantní, že v současné době jsou některá technická řešení obecně známá. Bylo třeba prokázat, že tato řešení byla obecně známá v okamžiku podání přihlášky patentu. Důkazní břemeno v tomto směru nesla žalobkyně. V rozhodné době byly ambulantní systémy izolované, s minimální komunikací s okolím. Výměna dat o zdravotním stavu pacientů prostřednictvím veřejné datové sítě byla tehdy nerealizovatelná. Patentové řešení tedy přineslo v té době nové řešení výměny informací o zdravotním stavu kombinující technické a netechnické prvky. Žalovaný může přihlédnout k obecně známým skutečnostem, ale pouze pokud je jejich známost zjevná a nikdo ji nerozpориje. Nesprávně interpretoval soud i podmínku průmyslové využitelnosti, neboť musí být vykládána jako možnost opakovatelnosti výroby či mnohočetnosti použití.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadený rozsudek je srozumitelný a dostatečně odůvodněný. Stěžovatelka uvádí, jak měl žalovaný rozhodnout, a polemizuje spíše se žalobkyní než s městským soudem. Žalobkyně rozsáhle odůvodňovala, proč byl předmětný patent součástí tehdejšího stavu techniky a městský soud správně posoudil nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stejně tak se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou vynálezecké činnosti daného patentu či jeho technického znaku a novosti řešení, které podle žalobkyně nejsou dány. Důvodem zrušení napadeného rozhodnutí nebylo primárně nedostatečné dokazování, ale nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Závěry městského soudu o možnosti žalovaného zrušit patent z úřední povinnosti mají oporu v zákoně. Neznamena to, že by měl žalovaný přezkoumávat patent sám v celé šíři, ale musí se hlouběji zabývat námitkami žalobkyně. Žalovaný měl přihlédnout k obecně známým skutečnostem jako k podkladu pro své rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu, a to k okamžiku svého rozhodování.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nijak nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Úvodem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že obdobnou kasační stížností stěžovatelky ve věci téhož patentu, avšak jiného navrhovatele/žalobce se již zabýval sedmý senát, konkrétně v rozsudku ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 93/2018 – 78 (dále též „rozsudek sedmého senátu“), jímž zrušil rozsudek městského soudu, který žalobě vyhověl s téměř totožnou argumentací jako v nyní posuzovaném případě. Nejvyšší správní soud proto neměl důvodu odchytil se od svých dříve vyslovených závěrů a dále uvede stejnou argumentaci jako ve věci sp. zn. 7 As 93/2018, či na ni bude pouze odkazovat.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud v rozsudku sedmého senátu nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neboť z něj lze jednoznačně seznat, že nosným důvodem pro zrušení rozhodnutí správních orgánů byla absence právních úvah vysvětlujících, z jakých důvodů byly v případě napadeného patentu splněny podmínky jeho patentovatelnosti. Úvahy, které soud vyřkl ve vztahu k patentovatelnosti, již samy o sobě nebyly důvodem pro zrušení rozhodnutí správních orgánů, ale měly jim sloužit jako vodítko pro jejich další rozhodnutí ve věci, tj. vymezit, na jaké otázky se mají správní orgány zaměřit (přínos k dosavadnímu stavu techniky, odlišení od obecně známých komunikačních systémů) a z jakých hledisek je mají posuzovat (znaky technické povahy). Dále pak sedmý senát konstatoval, že další námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky směřují k nesprávnému posouzení nastolených právních otázek. Totéž platí i ve vztahu k napadenému rozsudku, a v podrobnostech proto Nejvyšší správní soud odkazuje na body [14] a [15] rozsudku sedmého senátu.

[16] Předmětem sporu mezi žalobkyní na straně jedné a stěžovatelkou a žalovaným na straně druhé je především rozsah důkazního břemene žalobkyně a žalovaného v řízení o zrušení patentu zahájeném na návrh.

[17] Dle § 23 patentového zákona žalovaný zruší již udělený patent, zjistí-li se dodatečně,

- a) že vynález nesplňuje podmínky patentovatelnosti;*
- b) že vynález není v patentu popsán tak jasně a úplně, aby jej mohl odborník uskutečnit;*
- c) že předmět patentu přesahuje obsah původního podání přihlášky vynálezu nebo že předměty patentů udělených na základě rozdělení přihlášky přesahují obsah jejího původního podání nebo byl-li rozsah ochrany vyplývající z patentu rozšířen;*
- d) že majitel patentu na něj nemá právo podle § 8; zrušení v tomto případě Úřad provede na návrh oprávněné osoby (§ 29).*

[18] Citované ustanovení patentového zákona výslovně neupravuje způsob zahájení a průběh řízení, ve kterém jsou skutečnosti vedoucí ke zrušení patentu zjišťovány, s výjimkou uvedenou v písm. d) *[na návrh oprávněné osoby]*. Z jeho systematiky však vyplývá, že toto řízení může být iniciováno na návrh. Tato možnost je sice výslovně uvedena pouze v písm. d) citovaného ustanovení, avšak důvodem je v tomto případě zjevně skutečnost, že možnost navrhopat zrušení patentu z důvodu uvedeného pod písm. d) je na rozdíl od důvodů pro zrušení patentu uvedených v písm. a) až c) omezena na zvláštní skupinu podatelů, kterými mohou být pouze oprávněné osoby vymezené v § 29 patentového zákona. V případě důvodů pro zrušení patentů upravených pod písm. a) až c) citovaného ustanovení tedy může iniciovat řízení o zrušení patentu jakákoliv třetí osoba. S tímto závěrem koresponduje skutečnost, že vyhláška č. 550/1990 Sb., o řízení ve věcech vynálezů a průmyslových vzorů, ve znění vyhlášky č. 21/2002 Sb. (dále jen „vyhláška o patentovém řízení“), upravuje v § 21 konkrétní náležitosti návrhu na zrušení patentu (mj. povinnost jej věcně odůvodnit a doložit nebo navrhnout důkazní prostředky).

[19] Ačkoliv právní úprava předpokládá, že řízení o zrušení patentu může být zahájeno na návrh, nelze ze znění § 23 patentového zákona na druhou stranu dovodit, že by žalovaný nemohl zahájit a vést toto řízení rovněž z moci úřední, jakkoliv jde o situaci v praxi spíše výjimečnou. Má-li žalovaný povinnost zrušit patent, prokáží-li se dodatečně

skutečnosti, které by bránily jeho udělení v původním řízení, je povinen takto postupovat i pokud on sám (bez návrhu) dodatečně zjistí, že je dán některý ze zákonem stanovených důvodů pro zrušení patentu. Lze souhlasit s dílčím závěrem městského soudu, že řízení o zrušení patentu není striktně návrhovým řízením. To však současně neznamená, že by možnost vést řízení z úřední povinnosti šla z navrhovatele povinnost tvrdit a prokazovat důvody, pro které se domáhá zrušení patentu (viz dále).

[20] V rozsudku sedmého senátu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru stěžovatelky, že řízení o zrušení patentu je správním řízením sporným podle § 141 odst. 1 správního řádu, přičemž nyní odkazuje na bod [20] a [21] tohoto rozsudku.

[21] Dále pak sedmý senát shledal v obecné rovině za správný závěr městského soudu, že žalovaný není vázán námitkami a důkazními návrhy navrhovatele, ale má povinnost zjišťovat skutkový stav a provádět důkazy k jeho prokázání. Zároveň však konstatoval, že je třeba zohlednit i specifický proces, jímž se prokazuje stav techniky k určitému datu. V řízení o udělení patentu provádí žalovaný tzv. úplný průzkum přihlašovaného řešení, při němž dochází ke kompletní rešerši v dostupných patentových databázích, kde zjišťuje stav techniky pomocí vyhledávání relevantních dokumentů k přihlašovanému řešení. Zjistí-li, že existují totožná technická řešení, je popřen znak novosti, a na řešení nelze udělit patent. Pokud nenajde žádný relevantní dokument se shodným obsahem, může udělit patent. Byť by byl žalovaný při provádění průzkumu sebedůkladnější a vynaložil maximální možnou pečlivost, skutečnost, že relevantní dokument nenajde, nutně nemusí znamenat, že takový dokument objektivně neexistuje. Touto optikou je pak třeba nazírat na povinnost navrhovatele předkládat důkazy v řízení o zrušení patentu. Jestliže žalovaný v řízení o udělení patentu konstatoval, že mu není znám dokument, který by odpovídal přihlašovanému řešení, a v návrhu na zrušení patentu nebudou uvedeny důkazní prostředky vedoucí k jeho zpochybnění (jejich návrh či jasné a srozumitelné indicie k jejich nalezení), nastane situace, kdy se žalovaný nutně ocitne v důkazní nouzi a nezbývá mu, než návrh zamítnout. Opačný přístup by se fakticky blížil úplnému přezkumu původního rozhodnutí žalovaného, což ovšem není účelem řízení o zrušení patentu. To potvrzuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2006, č. j. 7 A 127/2001 - 91, který uvádí, že: „*Řízení o zrušení patentu totiž není další možností úplného přezkumu původního řízení, nesupluje opravné (rozkladové řízení). (...). Nelze jistě vyloučit, že důvody pro zrušení patentu jsou důsledkem toho, že řízení o jeho udělení neproběhlo řádně, ovšem není-li zde následku, pro který lze patent zrušit, jsou procesní vady původního řízení a dodržení formálních náležitostí rozhodnutí o udělení patentu nerozhodné.*“ I zde tak Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá, než ztotožnit se s názorem sedmého senátu a blíže na odůvodnění tohoto rozsudku odkázat (body [24] až [26]).

[22] Návrh na zrušení patentu tedy musí identifikovat či dostatečně jasně popsat namítané dokumenty tak, aby byl žalovaný schopen provést porovnání patentových nároků napadaného patentu. V posuzovaném případě se tak nestalo a žalovaný nepochybil, pokud tento deficit neodstraňoval svou vlastní procesní aktivitou, jak je mu vytýkáno ze strany městského soudu.

[23] Žalobkyně ve svém návrhu na zrušení patentu uvedla, že patentové nároky daného vynálezu obsahují obecně známá řešení a principy (běžně užívané např. v elektronickém

pokračování

bankovníctví), které pouze popisují stav techniky, přičemž bylo pouze navrženo využívat je pro vzájemné sdílení informací mezi poskytovateli zdravotních služeb. Všechny patentové nároky jsou technicky pouze obecně známými a využívanými nástroji výpočetní techniky. Předmětné řešení proto dle jejího názoru nesplňuje podmínku novosti, ani vynálezeckého kroku, ani průmyslové využitelnosti.

[24] Stav techniky pro účely patentového řízení je však třeba prokazovat především příslušnými patentovými nároky nebo odbornou technickou literaturou, nikoliv vágními odkazy na to, že se jedná o obecně známý systém či řešení, navíc bez časového ukotvení této „obecné známosti“. Pokud žalobkyně tvrdí, že tyto postupy jsou, respektive v roce podání přihlášky patentu byly, skutečně všeobecně známé, bylo na ní, aby nejprve jasně uvedla, v jakých dokumentech jsou tato obecně známá řešení popsána, potažmo jaké podklady jsou relevantní pro zjištění stavu techniky. Předložené podklady musí obsahovat popis konkrétního existujícího technického řešení, které měla žalobkyně na mysli, včetně jeho fungování, které bylo zpřístupněno veřejnosti ústní či písemnou formou, užíváním nebo jinak, se kterým je možno nároky napadeného patentu porovnat a určit, zda se jedná o řešení nové, či nikoliv.

[25] K patentovatelnosti předmětného řešení lze uvést, že argumentace žalobkyně je příliš zjednodušující, neboť i použití známých věcí k novému účelu může být za určitých okolností patentovatelným vynálezem (srov. bod [31] rozsudku sedmého senátu). Návrh žalobkyně neobsahoval žádnou technickou dokumentaci, ze které by bylo možné vyčíst stav techniky v době udělení patentu, a tedy odůvodnit návrh na jeho zrušení, resp. zpochybnit patentovatelnost vynálezu. Tvzení o obecně známých postupech nepředstavuje důkaz, na nějž může žalovaný v řízení o zrušení patentu adekvátně reagovat, resp. důkaz relevantní z pohledu patentového práva, který by prokazoval zákonem stanovené důvody pro zrušení patentu.

[26] Žalobkyně k návrhu na zrušení patentu předložila dokumenty D2 až D5. Zjednodušeně se jednalo o nedatované informace a formuláře k produktu navrhovatelky „Karta života“. V rozkladu upřesnila, že pokud argumentovala stavem techniky, mínila tím „komplexní stav veškeré existující a užívané informační technologie, kterou by bylo možné za daným účelem využít“. Dále pak odkázala na existenci internetového bankovníctví, které funguje totožným způsobem, což považovala za skutečnost obecně známou. K těmto tvrzením doložila ochranné známky názvu internetového bankovníctví některých bank. Technickou stránku však banky nemají pod patentovou ochranou. Dále pak popsala, že k přenosu dat ve zdravotnictví docházelo již od roku 1993. Poukázala též na systémy přenosu dat ve zdravotnictví ve Velké Británii, Německu a Rakousku, které fungují na stejných principech jako předmět ochrany napadeného patentu. To doložila obsahem internetových stránek týkajících se těchto informačních systémů (datovaným ke dni 3. 2. 2014). Konečně odkazovala i na účast majitele patentu (stěžovatelky) na evropském projektu epSOS majícím za cíl usnadnit mezistátní výměnu zdravotnických informací a předložila obsah webových stránek týkajících se tohoto projektu (datovaný ke dni 3. 2. 2014). Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí, a v souladu s ním i předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí, učinil závěr, že dokumenty D2 až D5 nemohly být stavem techniky vůči napadenému patentu, neboť dokumenty D3 až D5 neobsahují žádné technické informace a dokument D2 není datován, takže nelze určit, zda mohl být stavem

techniky přede dnem práva přednosti (červenec 2002), přičemž dotčený produkt „Karta života“ byl přihlášen jako ochranná známka až v roce 2009. K obsahu dokumentů přiložených navrhovatelkou k jejímu rozkladu pak předseda žalovaného nepřihlížel, neboť nebyly součástí návrhu na zrušení patentu.

[27] Ve smyslu § 5 odst. 2 patentového zákona se stavem techniky stává řešení, k němuž byl umožněn přístup veřejnosti písemně, ústně, využíváním nebo jiným způsobem. To znamená, že takové řešení je přístupné neomezenému okruhu osob. Současně veřejnost zná každý jednotlivý krok fungování daného řešení, nestačí jen veřejné využívání výsledku řešení určitou skupinou koncových uživatelů.

[28] Lze souhlasit se stěžovatelkou a žalovaným, že žalobkyně k návrhu na zrušení patentu nepředložila žádný dokument, který by prokazoval stav techniky k datu podání přihlášky patentu. Veškeré předložené dokumenty se týkaly jejího produktu „Karta života“ a nebyly nijak datovány. Nadto většina z těchto dokumentů obsahuje spíše administrativní a právní informace k využívání tohoto produktu, nikoliv technické. K tomu, že argumenty a důkazy navrhovatele musí být dostatečně konkrétní, aby mohlo dojít k popření patentovatelnosti zpochybňovaného řešení, odkazuje Nejvyšší správní soud na závěry uvedené v bodě [35] rozsudku sedmého senátu, s nimiž se zcela ztotožňuje.

[29] Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal (na rozdíl od městského soudu) nedostatečným odůvodnění napadeného rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým) ve vztahu k přítomnosti technického prvku, k novosti a stavu techniky. V tomto rozsahu platí totéž, co již konstatoval v bodech [36] a [37] rozsudku sedmého senátu.

[30] Námitce stěžovatelky, že městskému soudu nepřísluší přezkoumávat patentovatelnost technického řešení, neboť tato činnost je ve výlučné pravomoci žalovaného, přisvědčit naopak nelze. K šíři soudního přezkumu se jednoznačně vyjádřil rozšířený senát v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 50, tak, že: *„[p]osouzení, zda je vynález nový a zda je výsledkem vynálezecké činnosti, je otázkou právní a vychází ze skutkového stavu věci zjištěného na základě hodnocení důkazů. Správní uvážení se zde neuplatní. Skutkový i právní závěr správního orgánu o těchto otázkách soud přezkoumává v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu; vyjde-li v řízení najevo potřeba posouzení odborných otázek, může soud vyžádat odborné vyjádření nebo znalecký posudek.“*

[31] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že již v rozsudku sedmého senátu s ohledem na shora uvedené konstatoval, že za situace, kdy žalobkyně předložené argumenty a důkazy nebyly dostatečně konkrétní pro to, aby byl žalovaný na jejich podkladě sám ze své iniciativy schopen namísto žalobce vyhledat technickou dokumentaci za účelem jejího porovnání s patentovými nároky stěžovatelky, nelze předjímat, zda mohlo být dané řešení skutečně patentovatelné. Proto nijak nepřihlížel ani ke znaleckému posudku, který stěžovatelka přiložila ke své kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[32] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného shledal kasační stížnost důvodnou, a proto mu nezbylo, než zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit zpět k dalšímu řízení.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu